

Mênh Mông Nỗi Nhớ

Đánh thức bởi tiếng reng, mắt nhắm mắt mở, tôi chụp cái phôn và nghe Nghiêm than: -Lạnh quá, Bích Chuyên ơi! Tôi kêu trời và nói với Nghiêm chỉ mới giữa tháng tám, chẳng lẽ mùa hè tàn rồi hả. You có biết mấy giờ bên này không? Vừa hỏi vừa ngó chiếc đồng hồ để ở đầu giường. 6 giờ sáng! Người bạn có thói quen đánh thức tôi dậy khi đang giấc ngủ ngon. Lầm bầm làm một bài toán cộng trừ căn bản. À, thì ra...bên đó đang 7 giờ, anh chàng thức dậy sửa soạn đi làm. -Chịu khó chút đi, chừng lạnh lẽo thật tha hồ mà than. -Chưa đi đâu đã hết hè! -Ai biểu không đi? -Bạn rộn cái tiệm! Không có người coi ngó. -Thì kiếm người coi ngó. Đã là chủ rồi còn sợ ai nữa? Bên kia đầu dây, Nghiêm cười giòn tan: -Ừ nhỉ! Nghe Bích Chuyên nói mới nhớ: Mình là chủ. Tức cười không. Mình sợ mình. Lúc chia tay trong phôn, Nghiêm nói cảm ơn. Cái anh chàng Nghiêm hôm nay bày đặt như Mỹ thành ra khách sáo. Nhưng tôi hiểu, vì tôi cũng có những ngày như thế. Cái xứ thì rộng mà người thì hiếm, có một người bạn thân để mà than thở thì đâu phải dễ. Thỉnh thoảng bất ngờ ở sở làm, tôi quay số gọi Nghiêm. Khi công việc nhàm chán, khi tâm hồn cô đơn. Tôi hay nghĩ tới Nghiêm. Như một lối thoát. Như một giải khuây. Lần nào người bạn cũng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ: -Sao gọi giờ này? -Nhớ đó. Gọi được không? Giọng Bích Chuyên bao giờ cũng ngang tàng, bao giờ cũng dễ thương. Nghiêm có lần đã phê bình như vậy. Anh chàng nói, anh chàng hiểu, chớ tôi thì thật không hiểu. Ngang tàng đi được với dễ thương? Với tôi, Nghiêm chỉ dễ thương thôi, Nghiêm lo: -Được chớ, nhưng sợ Bích Chuyên tốn tiền, cúp đi, để Nghiêm gọi lại cho, mới hơn 5 giờ bên này (nghĩa là bên tôi vẫn còn giờ business). Nghiêm là bạn chung lớp ở Trung Học và bạn của thời viết lách văn vợ, học đòi làm văn nghệ sĩ. Người cao gầy dong dong, nước da trắng, mỗi lần bị chọc là mặt đỏ lên trông Nghiêm như con gái. Thơ văn của Nghiêm hiền lành đượm tình quê hương, tả người mẹ già, đứa em thơ, con lạch, dòng sông, bến phà, cầu khi, hàng cau, bụi chuối, cây khế, ánh trăng, đàn cò trắng...Dễ thương và cảm động làm sao! Nghiêm làm thơ để tặng bạn bè chớ không gửi đăng báo. Nghiêm tặng thơ cho tôi nhiều lắm, nhiều đến nỗi chẳng biết cất bỏ đâu cho hết, lồm bồm mỗi bài nhớ một hai chữ là giỏi rồi. Thuở đó tôi thiên về...thơ tình. Mon men gửi cho báo. Bị chê luật thơ còn yếu, dùng quá nhiều mỹ từ. Thấy làm thơ không khá, tôi nháy qua viết truyện ngắn, được ông chủ bút của tờ báo nọ khuyên ở trang Trả lời Bạn Đọc..."Truyện chưa có đầu đuôi. Nhân vật chính, nhân vật phụ không rõ ràng, vai trò lộn xộn, ý nghĩa mâu thuẫn. Những điều muốn diễn tả cũng chưa cho nhìn thấy một điểm nào mới lạ. Đề nghị viết lại. Hoặc tốt nhất, viết hẳn một truyện khác". Tôi khổ sở rặn từng chữ, thềm có "tác phẩm" của mình được in trên báo. Nghiêm làm thơ, thơ tuôn dễ dàng, ai cũng khen hay, lại chỉ muốn phổ biến trong vòng thân hữu. Nghĩ có tức không? -Không, chỉ có Bích Chuyên háo danh mới khổ. Nghiêm thản nhiên phát ngôn. Ông anh tôi tùm tùm cười ý là cái thẳng khờ quá mà nói đúng quá. Tôi giận luôn qua ông anh. Có lẽ tôi đã ngang như cua từ dạo ấy. Giận Nghiêm thì được - cuối tuần Nghiêm lật đật về quê ở Lái Thiêu ỉ on với mẹ, rồi khệ nệ mang tới nhà tôi một bao bố trái cây. Trời đất! Tưởng chỉ có một bịch nhỏ! Một mình tôi ăn không nổi, phải kêu réo đám bạn tới thanh toán giùm. Giận anh Thụy thì lố, tội cho tôi phải lủi thủi ra đón xe lam đi học! Chẳng lẽ nghỉ chơi mà lại còn đi nhờ xe gắn máy của anh? Mấy ngày sau nghĩ lại ngu ơi là ngu, giận thì cứ giận, sao lại hành hạ tấm thân. Chuyện đó đã lâu lắm rồi, bây giờ tôi không còn nhớ rõ ai đã làm lành trước, chỉ có nhớ sau đó anh Thụy lại tiếp tục chở tôi đi học. Lúc này, anh cứng và chiều tôi lắm: anh đang cua chị Bích Thủy, chị con Bích Thu, bạn thân của tôi. Chị học bên Văn Khoa, ban cử nhân văn chương Việt Nam, viết thường xuyên cho Tuổi Ngọc và Tuổi Hoa -loại hoa tím, tình cảm mới lớn - chị học giỏi, thi đâu đậu nấy, viết văn hay, tôi kè kè theo chị xin bí quyết, chị sốt sắng khuyên đọc nhiều, viết nhiều, rồi từ từ sẽ giỏi (tôi nghĩ tiếp...và rồi mấy ông chủ bút sẽ tranh nhau đăng bài của mình, khi có tiền nhuận bút, mình sẽ tha hồ dẫn mấy con bạn đi ăn bánh cuốn, đi ăn đậu đỏ bánh lọt...). Chị dễ thương, ăn nói văn hoa, tôi cứ mong chị về làm chị dâu của mình thật sớm. Rồi một biến cố vô duyên lãng xẹt hết sức xảy đến cho gia đình tôi: Anh Thụy đi lính, vừa ra trường thì anh bị pháo kích chết ở Quảng Trị. Tôi đâm ra chán nản và buồn bã vô vàn, rồi không thích viết lách nữa, gác bút luôn. Sống và viết. Có sống rồi mới viết. Tôi chưa yêu ai mà bày đặt làm thơ tình khóc lóc ủy mị. Cuộc chiến khốc liệt, ông anh chết trận, má tôi khóc đến khàn tiếng, ba tôi